

JAYMIN EVE

NOX*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 6
ROMAN: 6

KIZIL GÖKLER / JAYMIN EVE

Orjinal adı: Crimson Skies

© Jaymin Eve, 2024

Hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Onat Özyılmaz

Editör: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Deniz Şen

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Nox Yayınları: Aralık 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-98091-5-1

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukan.com
[f Noxyayinlari](https://www.facebook.com/noxyayinlari) [ig noxyayinlari](https://www.instagram.com/noxyayinlari) [t noxyayinlari](https://www.tiktok.com/@noxyayinlari)
[noxyayinlari](https://www.youtube.com/channel/UCnoxyayinlari) info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

EJDERHA TANRILARIN DİYARINDA
NİHAİ SAVAŞ BAŞLIYOR

JAYMIN EVE

Çeviren: Onat Özyılmaz

NOX*

Azla yetinmeyi reddedenlere.

RISEST'İN DOĞU ÂLEMİ

Düşmüş Fae Diyarı

SANTOIA'NIN VAHŞİ
TOPRAKLARI

VERDİN DENİZLERİ

FAE AKADİ

LASTOA KRATERLERİ

GÖL

KADEMİSİ

OCHERAN TOPRAKLARI

HENDEK

DENILLE ADASI

Birinci Bölüm

Zahak

Canavar, tenimin altında kıvranıyordu.

Kontrolümü son kaybedişimin üzerinden onlarca yıl geçmişti ama küçücük bir insan hayatıma girdiğinden beri son birkaç asırda inşa ettiğim her şeyi mahvetmenin eşiğindeydim.

“O neydi?” diye telaşla sorduğunda bir yerini incittiğini sanıp başımı hızla ona çevirdim.

Korkusunu hissetmemek imkânsızdı, belli belirsiz çiçeksi ve kadınsı alt notalardan oluşan yoğun bir koku yayıyordu etrafa.

Gerçi korkmayıp ne yapacaktı?

Doğu Risest toprakları arasında uzanan hendeğin derinliklerindeydik, dünyamızı istila eden annem tarafından buraya fırlatılmamızın üzerinden daha bir saat bile geçmemişti. Enerjisiyle ayaklarım yerden kesilmeden önce gördüğüm son şey, süzülerek alçalırken Fae Akademisi’nin etrafını saran düzinelerce şekildeğiştiren ejderha olmuştu.

Kardeşlerimin nereye savrulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu tünelde yalnızca Morgan ve ben vardık. Hendekten bir an önce çıkmalı ve yanında bir orduyla gelen annemin planlarını bozmalıydık.

“Güvendesin, *la moyar*,” diye mırıldandım, ona dokunmak için ellerimi iki yanıma yapıştırmıştım.

Doğurganlık ritüelinin başladığı –baş döndürücü arzudan kaçınmak için mağarama kapandığım– geceden beri içimdeki

ejderha huzursuzdu. Önceki ritüellerin hepsini uykuya dalıp kolayca atlattığımdan nedenine akıl sır erdirememiştim. Ta ki aletim sertleşip dibindeki yumru nabız gibi atana kadar.

Ruh eşimi arzulayan yumru.

Sikik kardeşimle sahte bir bağ kurmuş ruh eşimi.

Başlarda akıl sağlığımdan şüphe duymuştum. Fakat Risest'e gelmeleriyle her şey açıklığa kavuşmuştu.

Drager'ı yıllar önce öldürüp hepimizi başımıza açtığı dertlerden kurtarmalıydım.

"Emin misin?" Başını bana çevirdiğinde yumuşak hatlı, güzel yüzüne hayran hayran baktım. Âlemlerde dolaştığım yüzyıllar boyunca yumuşak hiçbir şeye aşinalığım olmamıştı. Birimiz insandık, diğerişimşekildeğıştiren ejderha. Her açıdan uyumsuzduk. Sadece cüssemle bile onu paramparça edebilirdim.

Fakat arkamı dönüp gidemezdim.

Kendime hâkim olamayıp Astra'yı onun özünü bulması için Lancourt'a keşfe göndermiştim. Sabre'im bana kardeşimin onu esir tuttuğunu haber verince ilk kez göklerde süzölen topraklarına gitmiştim. Morgan üzerinde çoktan hak iddia eden Drager ise bana meydan okumuştu.

Öfkem kontrolden çıkmış, kafam karmakarışık olmuştu ama nihayetinde sakinleşmiştim ve sakinliğin beraberinde getirdiğı netlikle olan biteni mantık çerçevesine oturtmuşum. Drager'la aynı kozada doğmam –hoşuma gitse de gitmese de– aramızda bir bağ oluşmasına neden olmuştu. Bu insana karşı tuhaf bir bağılık hissettiğini de bu sayede anlıyordum. O pisliğı öldürüp diğeriş her şeyi bir kenara bırakmak gözöme hâlâ son derece cazip görünüyordu.

Daldığım düşöncelerden sıyrılarak, "Söz veriyorum, güven-desin," diye homurdandım. "Ejderham etrafımızdaki her şeyin farkında. Yakınlarımızda sadece Astra ve duvarın üzerinde gezinen birkaç küçük *eonis* böceğı var."

Kollarını ovuşturdu ve ürperdiğini görünce içim sızladı. Bedenim kendiliğinden etrafa koca bir odayı ısıtacak kadar ısı yayarken üşüyor olamazdı. Korkuyordu ve hendekten çıkana kadar sakinleşmeyecekti.

“İçimde bir huzursuzluk var,” diye itiraf etti. Endişesine rağmen sesi titremiyordu. “Bir *yonter* olan Cal’in yanında da böyle hissetmişim. Hendekte olmamızdan kaynaklanıyor herhalde. Bazen insan içgüdüleri illa karşında olmasa bile tehlikeyi hisseder.”

O kadar uzun süredir sessizlik içinde yaşıyordum ki Morgan’ın gerginliğinin çenesine vurması beni deli eder sanmıştım. Ama öyle olmadı. Hatta daha fazlasını duymak istiyordum. Ona dair her şeyi öğrenmek istiyordum. Siktir, sırf sesini duymak uğruna kutsal metinleri okumasına bile razı olurdum.

“Hendek binlerce fae’in kanı üzerinde yükseliyor,” dedim alçak sesle. Korkularını hafifletmek için ona yalan söyleme dürtüsü dayanılmazdı ama kader kanla lekelenmiş ruhumu onunkıyla birleştirmeye karar vermişken yalanlar üzerinde bir bağ inşa edemezdim. “Hem kâbus yaratıklarının hem de ölüme sürükledikleri diğer sayısız türün. Burası güvenli bir yer değil ama biz sağ salım çıkacağız. Boşu boşuna bu toprakların tanrısı değilim. Kâbus yaratıklarını bir kez dize getirdim, pekâlâ tekrar yapabilirim.”

Daracık duvarların arasında onu tehlikeye atmadan şekil değiştirmezdim ama iki ayak üzerindeki hâlim de heybetliydi. Bu topraklardaki itibarım da avantajımıza olabilirdi ama yanımda korumam gereken ruh eşim varken tedbiri elden bırakmazdım. Daima iki adım önde olmalıydım.

Sessizce yürümeye devam ettik ve bu... huzurluydu. Evet, tuhaf olduğunun farkındaydım.

“Ne zamandır ruh eşi olduğumuzdan şüpheleniyorsun?” diye fısıldadı.

Bu o kadar gülünç geldi ki neredeyse kahkaha patlatacaktım. “*Şüphe* falan yok, hayatım. Kardeşimi becerdiğin anda anladım.”

Sözlerim karşısında nefesi kesildi. “Birinin böyle bir şey söylediğini duyacağım aklımın ucundan geçmezdi.” Ruh eşim dayanıklıydı. Zaten dünyamda hayatta kalmak istiyorsa öyle de olmalıydı.

Bir an sustu. “Bunun için mi kızgındın? Drager’la aramda geçenler yüzünden mi? Üzerinden haftalar geçmesine rağmen beni kaçırıp götürmeye kalkışmadın. Neden?”

Kızgın mı? Hayır, *kızgın* değildim. Binlerce ejderhaya bedel bir öfkeyle yanıyordum.

Bu dünyadaki varlığını hissettiğimden beri, kadim yaratıklar gibi *onu kaçırıp* bana boyun eğene kadar mağarama kapatmamak için irademin her bir zerresini kullanmam gerekmişti. Kıymetli hazinemi alıp götürmeden önce Drager’ı öldürmem gerekecekti tabii.

Lancourt’taki gün planım buydu, ta ki onun o fal taşı gibi açılmış gözlerindeki korku dolu bakışları görene kadar. O an benden korkmasını istemediğimi fark etmişim. Diğer herkes adımı bir iblismişim gibi gecenin karanlığına fısıldayabilirdi fakat Morgan... Bu dünyada, Astra dışında, yanımda huzur bulması gereken tek kişi olmalıydı.

Böylece içgüdülerimi dizginlemeye ve sabırlı olmaya karar vermişim.

Çılgık çılgığa benden kaçmayacağını umarak, “O gün planım kardeşimi öldürüp ruh eşimi almakti,” diye itiraf ettim. “Bir insan olduğunu da aynı gün öğrendim. İnsan olduğunu ve benden korktuğunu. Bana bir canavarmışım gibi baktığında iki şey fark ettim. Bir: İçinde hiçbir zaman sana rehberlik edecek bir canavar olmamıştı ve ruh eşleri hakkında muhtemelen hiçbir şey bilmiyordun. İki: Beni seçmeni ve bunu aramızdaki bağdan bağımsız, kendi özgür iradenle yapmanı istiyordum.”

Kocaman açtığı parlak gözleriyle bana bakıyordu. Umarım ağlamazdı, yoksa aklımı yitirirdim.

“Her şey onunla aynı kozada doğmamızın getirdiği bağın neden olduğu bir karmaşadan ve aslında ikimiz arasındaki gerçek ruh eşi enerjisinin küçük bir kısmının ona sızmasından ibaret olsa da, almaması gereken bir şeyi aldığı için Drager’ı suçluyorum. Senin en ufak bir suçun yoktu ve aksini iddia eden herkesi öldürürüm.”

Onun uğruna zaten bir ailenin kökünü kazıyıştım, hiç düşünmeden yine yapardım.

“Yeterince kopmuş kelle gördüm, teşekkürler,” dedi sertçe. “Ben de sana iki gerçekten bahsedeyim. Bir: O gün senden korkmuştum, evet ama aynı zamanda hayran da olmuştum. Ejderhanı düşünmeden edemiyordum ve ardındaki adamı görmek için yanıp tutuşuyordum. İki: Tek suç Drager’ın değil. Söylediklerin doğruysa” –boğazını temizledi– “seninle aramdaki bağ onun da kafasını karıştırmış olmalı. Neden ona çekildiğime akıl sır erdiremedi ve bu dünyanın enerjisi beni sürekli soldurduğundan aramızdaki bağı güçlendirmekten başka seçeneği yoktu.”

“Zaten sırf o yüzden hâlâ nefes alıyor ya,” diye homurdandım. Ancak gerçekler ortaya çıkmışken Morgan’a bir daha el sürececek olursa, onu ve topraklarını yerle bir ederdim. “Kardeşime karşı ne hissediyorsun?”

Canavarım bunu öğrenene kadar durulmayacaktı. Sonuçta Drager’ın minik eşim hakkında ne hissettiği umurumda değildi. Önemli olan yalnızca Morgan’ın duygularıydı.

Morgan yavaşladı ve bana döndü, parlak gözleri yine ardına kadar açılmıştı. Hemen cevap vermedi, düşünmesi hoşuma gitmişti. Sonunda boğazını temizleyerek, “Çoğunlukla ondan nefret ediyorum,” dedi. “Düşüncesiz biri, beni sürekli nefret ettiğim kıyafetler giymeye zorluyor ve insan olmamın getirdi-

gi zayıflıkları pek umursamıyor. Ama... aramızda bir bağ yok diyemem.” Elini önce karnına, ardından da göğsüne bastırdı. “Onu burada hissedebiliyorum. Her zaman değil ama orada olduğunu biliyorum ve bu konuda ne yapmam ya da ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Aramızdaki bağ cidden sırf senin yüzünden mi? Yoksa Drager’la aramda da gerçek bir şey var mı?”

Göğsüm ejderhamın hırıltılarıyla doldu ve öfkemi bastırmak için bir süre gözlerimi kapadım. “Bağın kaynağı benim. Henüz kalıcı bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama inan bana, sana bir daha kenetlenmediyse ya da varlığını zihninde hiç hissedemediyse gerçek eşin değildir.”

Uzanıp onu kendime çekme arzusunu güçlükle bastırarak arkama döndüm ve tekrar yürümeye başladım. Fakat bana ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldığını fark edince adımlarımı yavaşlattım. “Sen neden sürekli kafamın içinde değilsin peki?” diye sordu. Nefes nefese kalmış, merakı yine kabarmıştı. Konuştukça gerginliği azalıyor gibiydi. Sesini duydukça benim öfkem de duruluyordu.

“Drager,” diye tısladım. Öfkemi yeniden harlayacak mevzulardan biri de buydu. “Enerjisi seninkinin etrafını bir duvar gibi çevrelemiş. Sadece birkaç kez aşabildim.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve ağzından kaçan derin iç çekişi duydum. “Aklını okuyamam,” dedim, onu huzursuz eden bu muydu kestiremiyordum. “Tam anlamıyla bağlanana kadar bunu yapamam ama sonrasında bile –istediğin buysa– beni nasıl dışarıda tutacağını öğrenebilirsin. Kardeşlerimle aramda da benzer bir bağlantı var, aramızda uzak mesafeler olsa da iletişim kurabiliyoruz ama çoğu zaman zihinlerimizi birbirimize kapatırız.”

Drager’la aramdaki bağlantıyı tamamen kesmek zordu ama nadiren konuşurduk. Birbirimize olan güvenimizi yıllar önce

kaybetmiştik ve ne o ne de ben bunu yeniden kurmaya yeltenmiştik. Saldırıya uğramamızdan hemen önce Tylan'ın söylediği gibi, aramızdaki husumet bizi zayıf düşürüyordu. Küçük farklılıklarımızın, kimsenin bize kafa tutamayacağı kudretli bir ittifak kurmamızın önüne geçmesine izin vermemiz beni rahatsız ediyordu.

Çöküşümüzün mimarı bizlerdik. Tek umudumuz, dünyamız yerle bir olmadan önce bağlarımızı onarıp güçlerimizi birleştirmekti.

“Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Dünya’da böyle bağlar yok. Çoğu zaman gerçek aşkımızı bile bulamıyoruz. Doğru yeri, doğru zamanı bekliyoruz ama sonra cicim ayları geçip gidince ya dayak yiyoruz, ya umursanmıyoruz ya da aldatıyoruz. Sonra da boşanıp her şeye sil baştan başlıyoruz. Bu yüzden kurgusal karakterlere düşüyorum ya.”

Daha beynim ne yaptığımı anlayamadan onu minik omuzlarından tutup kendime çektim. Alçak sesle ciyakladı, nefesi hızlanırken gözbebekleri küçüldü. “Ne?” diye ciyakladı bir kez daha. “Tehlikede miyiz?”

İlk aklına gelenin benim ona saldırmam olmadığını fark etmemizle ejderham sakinleşti... Onu koruduğumu düşünmüştü. Benim tatlı insanım.

“Canını kim yaktı?” diye hırladım canavarımla bir ağızdan. “Bana ismini söyle.”

Onu öldürecektim.

Dünyayı işlediği gınahtan arındırmak için onun soyunu kurutacaktım.

Morgan gözlerini hızlıca kırıştırdı, ardından dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. “Canımı yakan hiçbir insan olmadı, Z,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. “Endişelenme. Ama bu işlerin genelde nasıl yürüdüğünü bilecek kadar çok şey görüp duydum.”

Ona doğru eğilip kokusunu içime çektim. Korkusunun azalmasıyla etrafına içimdeki ejderhayı çıldırtan hafif bir misk kokusu yaymaya başlamıştı. Vücudu belli belirsiz kasılınca fazla aceleci davrandığımı anlayıp onu nazikçe bıraktım.

“Yürümeye devam etmeliyiz,” dedi güçlkle. “Susamaya ve acıkmaya başlıyorum. Bir de... işlemem gerek.” Son sözlerini bir çırpıda mırıldanmıştı ve yanakları al al olmuştu. Onunla ilgilenmemize ihtiyaç duyması ejderhamı zevkten dört köşe ediyordu.

“İlerideki açıklık, ihtiyaçlarının hiç değilse ikisini karşılayacaktır,” dedim.

Yanakları daha da kızardı ama aptal kardeşimin enerjisi, zihnine uzanıp onu bu kadar utandıran şeyin ne olduğunu öğrenmeme engel oluyordu.

Hendekten çıkana kadar özünü onunkinden arındırmalıydım. Her bir zerresinden.

İkinci Bölüm

Morgan

Zahak'ın varlığı ürkütücüydü.

Drager pek konuşkan biri sayılmazdı ama Zahak ondan da beterdı. Yine de birlikte yirmi dört saatten daha az zaman geçirmiş olmamıza ve birbirimizle iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar konuşmamıza rağmen ona karşı açıklayamadığım, tuhaf bir aşinalık hissediyordum.

Evet, ruh eşi olduğumuza inandığının farkındaydım ve bu ihtimali tamamen reddetmesem de –sonuçta aramızda geçen birçok şey bunu destekliyordu– doğru olup olmadığını öğrenmek için acelem yoktu.

Tehlikedeydik, dolayısıyla da romantizmi, ruh eşlerini ya da Drager ve Zahak'ın kördüğüm olmuş bağlarını çözmeye ayıracak vaktim yoktu.

Daha iki ay önce en yakın arkadaşım Lexie'yle çalıştığımız kütüphaneye bağlı devasa bir doğaüstü dünyanın varlığından bihaberken Biddeford, Maidédeki evimde yaşadığımı düşününce kafayı yiyecek gibi oluyordum. Ayrıca bizzat Lexie'nin de söz konusu esrarlı dünyadan gelen bir fae olduğunu ve hayatımı üzerine kurduğum temellerin pek çoğunun aslında... eh, o dünyaya ait olmadığını da unutmayalım tabii.

O zamandan beri, şekildeğiştiren bir ejderha ve beş erkek kardeşten oluşan Düşmüşlerden biri olan Drager'la otuz gün-

lük bir doğurganlık ritüeline katılmıştı. Hayatım o ritüelle değişmişti. Harika seksler bir yana, sıradan hayatımdan koparılıp hâlâ inanmakta zorlandığım fantastik bir maceranın ortasına s r klenmiştim.

Kendimi havada s z len bir adada kapana kısılmış bulmaktan –bunun için Drager’den hâlâ nefret ediyordum– vahşi bir kuş tarafından yeryüzüne taşınırken sayısız ölüm tehlikesi atlatmamdan, bu dünya hakkında daha fazla şey keşfetmekten, Fae Akademisi’ne katılmamdan, Doğu Risest topraklarını ve taptıkları Düşmüş tanrıları öğrenmekten, nihayetinde de her şeyin fitilini ateşleyen hainin kim olduğunu bulmaktan bahsetmiyordum bile.

Anneleri.

Görünüşe göre bütün kudretlerine rağmen Düşmüşler, doğup büyüdükleri, faelerin diyarı Risest’e gelmelerinden önce yaşadıkları dünya söz konusu olduğunda neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyordu. Annelerinin  lemin dört bir yanında sinsi sinsi dolanıp oğullarından bir şeyler  aldığını itiraf etmesiyle geçmişlerine ait boşluk bir nebze olsun dolmuştu.

“Annen Risest’i istila etme niyetinde, değil mi?”

Kâbus yaratıklarının hendeğinde saatlerdir yürüyorduk. İçerisi zifiri karanlıktı, yolumuz yalnızca Zahak’ın bedeninden yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Etraftan  ıt çıkmıyordu ve kâbus yaratıkları tarafından parçalanmak üzere olduğuma dair endişem zamanla azalmış, yerini yorgunluk ve açlığa bırakmıştı. Zahak kayalardan sızan bir su kaynağı bulmuştu ama hâlâ yiyecek tek lokmamız yoktu. İkinci kahvaltımı kaçırmıştım ve bundan hiç memnun değildim.

“Yaptıkları bunu gösteriyor,” diye homurdandı.

Beş Düşmüş’ n de insanın ruhuna sızıp bütün benliğini inleten hipnotize edici sesleri vardı fakat hiçbiri Drager’la Zahak’inkinin yakınından geçmezdi. Gafil avlandığımda, mesela

ikisiyle de uzun süre konuşmamışsam, bir anda seslerini duymak başımı döndürüyordu.

“Neden gelip derdini size anlatmadı ki?” diye sordum. “Oğulları değil misiniz? Belli ki sizi buraya dünyayı onun ele geçirme planlarına hazırlamanız için yollamış.”

Tünel giderek daralıyordu ve Zahak’a daha da yaklaşımdan başka çarem kalmamıştı. Tenimi okşayan enerjisinin ardında bıraktığı karıncalanmaları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Beş kardeşle zaman geçirdikçe çevrelerine yaydıkları güç dalgalarıyla başa çıkmak kolaylaşsa da buna alışabileceğimi sanmıyordum.

“Birkaç teorim var ama yeryüzüne çıkıp olan biteni görene dek hangisinde haklı olduğumu bilemem.”

Daralmaya devam eden tünelde ilerlerken başka bir şey söylemedi. Uzanıp ellerini omuzlarıma koyduğunda neredeyse nefesim kesilecekti. Vücudumu sıkıca kavrayıp önünde ilerletmeye devam ederken duvarların ne kadar yakınımda olduğunu düşünüp paniklememeye çalıştım.

Ya da daha doğrusu, Zahak’ın bu kadar yakınımda oluşunu düşünmemeye çalıştım.

Derin nefesler alıp vermem mümkün değildi. Tanrım, hayatta olmazdı. Çok belli olurdu ve bana tuhaf sorular sorardı. Aklımı başıma toplamalıyım.

Zahak’ın sabre’i Astra –avlanmakta son derece usta, panteri andıran yaratık– mırladı. Yanımızda olup hem dikkatimi dağıtmaya hem de arkamızı kollamaya yardımcı olması içimi rahatlatıyordu.

Zahak’ın güvende olduğumuza dair teminatlarına ve tünelin bu kısmına yuvalanmış hiçbir kâbus yaratığıyla karşılaşmamıza rağmen huzursuzluğumu bir türlü üzerimden atamıyordum. Calendul’la karşılaştığımdan beridir böyle bir korku hissetmemiştim ve nedeninin çok geçmeden ortaya çıkacağına emindim.

Neyse ki tünel tekrar genişlemeye başlamıştı da nabzım yavaş yavaş normale dönüyordu. “Peki, neymiş şu teorilerin?” dedim. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Zaten annesinin planlarını bozmak istiyorsak bunu konuşmamız gerekiyordu. “Hiçbir şey hatırlamıyorken olanları anlamlandırmaya çalışmak zor olmalı.”

Düşmüşler bu dünyaya neden gönderildiklerini hatırlamıyordu ve bu bile başlı başına şüphe uyandırıcıydı. Dahası, anneleri bunca zamandır Risest’i –ve muhtemelen içeri sızmanın en iyi yolunu– öğrenmek için kitaplar ve ciltli yazmalar çalışıyordu.

Şaşırtıcı ama Zahak sorumu tereddüt etmeden cevapladı. Drager’dan daha az gizemli olduğu kesindi. “Risest’e ilk ayak bastığımızda sadece isimlerimizi ve terk ettiğimiz dünyanın adını biliyorduk. *Xalifer*. Bir de kardeş olduğumuzu tabii. Aramızdaki enerji bağının bilincindeydik ama gerisi... boş ve karanlıktı. Çoğu canlı gibi bir anne babamız olduğunu varsaydık ama ne zaman hatırlamaya yeltensek zihnimizde boşluktan başka bir şey bulamadık. Zamanla daha fazla anı su yüzüne çıktı ve dünyamızın yok edildiğine inanmaya başladık. Türümüzün son örnekleri olduğumuza.”

Hiç tanımadıkları, yepyeni bir yerde, tutunacakları hiçbir anıları olmadan kalakaldıklarında ne hissettiklerini tahmin bile edemiyordum.

“Neyse ki birbirinizin yanındaymışsınız,” dedim usulca.

Zahak bana uzun uzun baktı, yaydığı loş ışık yüzünün kumsuz hatlarını öne çıkarıyordu. Boyu uzundu –en az iki metre olmalıydı– ve gözalcıydı. Keskin hatları bir araya gelerek ortaya öyle erkeksi, öyle güçlü bir yüz çıkarıyordu ki ona uzun süre bakmaya dayanamıyordum.

Neyse ki arkasını dönüp yürümeye devam ederek beni gözlerimi ondan alma derdinden kurtardı.

“Kardeşlerim çoğu zaman bir lütuftan ziyade lanet gibidir,” dedi. Sesinde belli belirsiz bir muziplik saklıydı. “Önceki soruna dönecek olursak da sanırım annemin dünyamızı işgal etmek için bilgi topladığını söylemek yanlış olmaz. Ama düştüğümüzde neden hafızamızı kaybettiğimizi ve annemin ortaya çıkmak için neden bu kadar uzun süre beklediğini anlayamıyorum. Birkaç yüzyıldır buradayız. Neredeyse ilk günden beri bu topraklara hükmediyoruz ama o şimdi harekete geçti.”

“Benim gelişimle,” diye fısıldadım.

Aptalca bir düşünce olduğunu biliyordum. Her şeyin ortasında kalmış önemsiz bir insan olduğumun farkında olsam da varlığımın istilanın zamanlamasıyla bir ilgisi olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Aptallık edip ağızmdan kaçırdığım sözleri düşünemesin diye, “Önce sizinle iletişime geçmemesi endişe verici tabii,” diye ekledim telaşla. “Bu işte hep birlikte olsaydınız gizlice etrafta dolanıp sizden bir şeyler çalmasına gerek kalmazdı.”

Zahak’ın yüzünde vücudundan yayılan loş ışıktaki bile açıkça seçebildiğim derin bir öfke vardı. “Uzun zamandır buraya tesadüfen gelmediğimizi ve kayıp anılarımızın düşüşümüzden kaynaklanmadığını düşünüyordum. Bunu kardeşlerime de söyledim. Hatırladığımız her şey muhtemelen zihnimize biri tarafından yerleştirilmişti.”

“Dünyanızın yok edildiğini sanmanız gibi mi?”

Bu fantastik hikâyenin olay örgüsündeki boşlukları doldurmaya çok zaman harcamıştım. Amacım büyük ölçüde *her nasılsa bir tavşan deliğine düşüp kendimi bu doğaüstü dünyada bulduğum* gerçeğini düşünmeyerek akıl sağlığımı korumaktı. Keskin dişli tavşanların deliğine.

“Aynen öyle. Hiçbirimizin sağ kurtulmaması gerekirdi,” dedi Zahak bıkkın bir tavırla yüzünü ovuşturarak. “Ama annemle

gelen diğerlerini düşünürsek, dünyamızdan geriye sandığımızdan fazlası kalmış.”

Dünyasına *Xalifer* demişti. Neye benzediğini hayal etmeye çalıştım ama açıkçası zihnimde karanlıktan başka bir şey canlanmıyordu. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı.

“Artık daha fazlasını hatırlıyor musun?” Annesinin ve diğer ejderhaların ortaya çıkması zihninin bir köşesine saklanmış anıları tetiklemiş olmalıydı.

Zahak duraksadı ve beni daha iyi görebilmek için başını çevirdi. “Bir iki şey. Ama söylediklerine bakılırsa bunu zaten tahmin ediyordun.”

Omuz silktim. “Hayatını fantastik kitaplar okumaya adanmış hevesli bir okur olarak, beynim sürekli olabilecekleri önceden tahmin etmeye çalışıyor.”

Bir an için neredeyse bana tekrar uzanacağını düşündüm. Dokunuşunu bekleyen bedenim hafifçe ona doğru eğildi ama Zahak yumruklarını sıkıp kollarını yanına indirdi. “Gerçek, aklımda bir yerlerde,” diye itiraf etti alçak sesle. “Annemin sesi ni duymak bir tür kilidi kırdı ve artık *Xalifer*’ı terk etmemizin dünyamızın yok edilmesiyle ilgili olmadığına eminim. Yine de anılarımı bütün netliğiyle anımsayamıyorum.”

En sinir bozucu kısmı da buydu. Cevapların *Düşmüşlerde* saklı olduğu kesindi ama zihinlerindeki kilidi nasıl açacağımızı bulmamız gerekiyordu.

Tünelin daha da genişlemesi ve tavanın yükselmesiyle nihayet rahat bir nefes alabildim. Bu daracık duvarlar arasında gezinmek her açıdan zor olmuştu. “Bana *Xalifer*’dan bahsetsene,” dedim. Dünyasını düşündüğümde karşıma çıkan karanlığı hayal gücümle doldurmak istiyordum. “Evin nasıl bir yerd?”

Başını eğip etrafımıza göz gezdirirken ifadesini anlamlandırmak güçtü. “Çok güzeldi,” dedi bir süre sonra. “Yemyeşildi, etraf dağlarla doluydu. Ejderhalar dağları çok sever, Drager’ın

evini gökyüzüne inşa etmesi de bu yüzden. Risest'in tabiatı Xalifer'ı andırsa da pek dağ yok.”

“Soğuk bir yer miydi?”

Kafamdaki resmi, evini... büyüdüğü dünyayı şekillendiriyordum.

“Güney soğuktu,” dedi gülümseyerek. “Köyümü sarmış karın üzerinde uçtuğumu hatırlıyorum.” Duraksadı. “Hayır... köy değil. Kale. Bir kalede büyüdüm.” Başını iki yana salladı. “Kendimi zorlayana kadar bunu hatırlamadım.”

Tereddüt etmeden elini tutup hafifçe sıktım. “Kraliyet ailesinden ya da muhafızlarından biri olabilirsin.”

Elimde başlayan karıncalanma ve sıcaklık hızla kolumu ele geçirdi ve onu bırakmaya yeltendiğimde elimi daha sıkı kavradı. Bedenim dokunuşu karşısında hafifçe sızladı. Bu basit temas bile –içim hâlâ onun enerjisiyle dolu olsa da– Drager'in dokunuşlarından farklı geliyordu.

Zahak bana doğru eğildiğinde nefesimi tuttum ve olacakları beklemeye başladım. Beni öpecek miydi? Burun deliklerim isli kokusuyla dolmuştu. “Geceyi burada geçirsek iyi olacak. Etrafta kimse yok ve yorulduğunu hissedebiliyorum.”

Elimi bıraktığında neredeyse yüzüstü yere kapaklanacaktım. Kendimi yelleme dürtüsü dayanılmazdı ama sızlayan ciğerlerimi sıcak havayla doldurmakla yetindim.

Astra hırlayarak yardımına koştu, dikkatimi dağıtmayı başarmıştı. Zahak başını hafifçe okşadığında bir kediyi kıskanmaya çalıştım. “Astra da bir zamanlar bu tünellerde yaşayan bir yırtıcıydı,” dedi Zahak. “Bize saldırmaya yeltenecek yaratıklar için caydırıcı olacaktır.”

Başını Zahak'ın eline sürten sabre'in hırıltıları yerini mırıltılara bıraktı. Bir seksenin üzerindeki boyuyla neredeyse benim cüsemde, dokunaçtan bıyıkları ve ölümcül dişleri olan, siyah, panter benzeri kadim bir yaratık olsa Astra'nın bana öğrettiği

bir şey varsa o da özünde daima küçük bir kedicikten farksız olduğuydu.

“Biraz dinlenelim o zaman,” dedim usulca. Haklıydı. Akademi’de yaşadıklarımızın üzerine bir de hendekte saatlerce yürümekten yorgun düşmüştüm.

Zahak bizi iki tarafı kayadan duvarlarla çevrili küçük bir oyuğa götürdü. Köşeye oturup sırtımı duvara yasladığımda Astra yanıma gelip sağ bacağıma sokuldu. Fakat Zahak’ın bize katılmaya niyeti yok gibi görünüyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum. Beni bırakıp gideceğini düşünmek bile paniklememe neden olmuştu. Astra harika bir canlıydı ama şekildeğiştiren bir ejderhanın yerini hiçbir şey tutamazdı.

“Yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım. Karnın aç.”

Bana doğru eğildi ve parmağını hızla yanağımda gezdirdi. Göz açıp kapayana kadar geri çekilse de arkasını dönüp gölgelere doğru ilerlerken bile tenimde bıraktığı sıcaklığı hissedebiliyordum. Işık kaynağımın yanımdan ayrılmasıyla kör karanlıkta kalmıştım. Parmaklarımı Astra’nın kürküne daldırarak sakın kalmaya çalıştım. *Sen onları göremiyorsan onlar da seni göremez. Sen onları göremiyorsan onlar da seni göremez.*

Bunun tamamen palavra olduğunu bilmek –duyularım çoğu fae yaratığına kıyasla zayıf ve acınasıydı– beni aynı şeyi kafamda defalarca tekrar etmekten alıkoymadı.

Astra kocaman patilerinden birini kucağıma koyup mırıldadı. Birkaç saniye sonra kürkü parıldamaya başladı, enerjisi bulunduğu ortamdaki ışığı da yansıtabiliyordu belli ki. “Teşekkür ederim,” dedim minnetle. Eğilip yüzümü onunkine yasladım. “Sen harika bir arkadaşsın.”

Mırıltılarının daha da şiddetlenmesiyle göğsümdeki sıcaklık arttı. Bu korkunç kediyi kendi evcil hayvanımmış gibi seviyordum ve onu kurtarmak için kendimi her türlü kâbus yaratığının

önüne atardım. Hayvanlar insanın kalbine bir kez yuva yaptı mı geri dönüşü olmazdı.

Sıcacık kürkünün arasında yorgunluktan sızmış olmalıydım. Böylesine tehlikeli bir yerde yapılacak en akıllıca şeyin bu olmadığıнын farkındaydım ama ne yapalım, sonuçta hâlâ bir insandım. Ancak birkaç metre ötedeki kayalardan gelen sesi duyunca hızla kendime geldim.

Astra bir çırpıda ayağa kalktı ve usulca sesin kaynağına doğru yöneldi, vücudundan tehditkâr hırıltılar yükseliyordu. Kedimle kestirirken hissettiğim rahatlık ve huzur buhar olup uçmuştu, başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi ayıktım. Ayağa kalkıp elimi Astra'nın sırtına yaslayarak onunla yürümeye başladım. Gözlerimi kısıp karanlığın arasında bir şeyler seçmeye çalıştım.

Sesin kaynağını bilmesem de Zahak olmadığı kesindi, yoksa Astra rahatımızı bozmaya tenezzül etmezdi. Bir anda koruma moduna geçmesi yakınlarımızda bir tehdit olduğunu gösteriyordu. Astra'nın hırıltıları şiddetlendi. Kürkünden yayılan ışık sayesinde dokunaçları andıran bıyıklarının uzadığını, tırtıklı kenarlarının keskinleştiğini görebiliyordum.

O silahlarını kuşanırken ben karanlığa endişeyle bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Endişe bir silah sayılır mıydı? Öyleyse tepeden tırnağa silahlı sayılırdım.

Kayalardan çıkan sesler giderek yükseldi ve nihayet Astra'nın etrafımıza yaydığı loş ışık, sesin kaynağı gözler önüne serildi. Neredeyse altıma işeyecektim.

Karşıımızdaki yaratığın sonum olacağından emindim.

Tanrım, öleceğiz.

Üçüncü Bölüm

Morgan

Yaratık, fae dünyasında gördüğüm ya da görmeyi beklediğim –buna kâbus yaratıkları da dahildi– hiçbir şeye benzemiyordu. Siyah bir ayıyı andırıyordu, boyu neredeyse iki metre vardı ve iki ayağının üzerinde duruyordu. Bir ayıdan daha uzun bir burnu, sıra sıra timsah dişleri ve parıldayan kırmızı gözleri vardı.

Korku bedenimi ele geçirirken çığlıklarım boğazımda düğümlendi. Cal ve Düşmüşlerden yayılan enerjiyi tecrübe etmemiş olsaydım muhtemelen dehşetten aklımı kaçıırdım.

Yaratık ayaklarını sürüyerek üzerime gelmeye başladığında yakın zamanlarda bir seri katil belgeseli izleyip izlemediğini merak ettim. Hiçbir şey bir katilin ayaklarını sürüyerek ağır ağır kurbanına ilerlemesinden daha kan dondurucu olamazdı. Ancak Astra'nın yaydığı ışık devasa yaratığı aydınlattıkça ayak sürümesinin nedeninin beni korkutmak olmadığını anladım. Canavarda bir tuhaflık vardı.

“Hendekteki kâbus yaratıkları buna mı benziyor?” dedim.

Astra yalnızca hırladı, benimle iletişim kuramaması fazlasıyla rahatsız ediciydi. Ayı ve timsah karışımı yaratık üzerimize gelmeye devam ediyordu. Aramızda sadece birkaç metre kalmışken kürkünün bir parçası mide bulandırıcı bir sesle yere düştüğünde az kalsın çığlık atacaktım. Vücudunun her yeri

yaralarla doluydu, öyle ki bazı kısımlardan fırlamış kemikleri, çok sayıda kas ve damarı görebiliyordum. Bana doğru bir adım daha attığında o mide bulandırıcı ses yeniden kulaklarımı doldurdu.

“Kaçmamız gerek, Astra,” dedim telaşla. “Bu sıradan bir kâbus yaratığı olamaz. İğrenç görünüyor.”

Akademi’de hatırı sayılır miktarda kâbus yaratığı görmüş-tüm ama hiçbirinin karşımdakiyle alakası yoktu. Yani, zombi benzeri çürüyen bir canavar, kâbus adının hakkını fazlasıyla veriyordu ama bunun normal olduğuna inanmayı reddediyordum.

Tabanları yağlamak için Astra’yı ittirerek oyuktan çıkarmaya çalıştım. Zahak’ı bulmalıydık, o ne yapılacağını bilirdi. Bu küçük oyukta kalırsak ayı-timsah zombinin bizi birkaç saniye-de kısıvrak yakalayacağından şüphem yoktu.

Elbette canı istemedikçe kimse bir sabre’i yerinden kıyılamazdı. Astra şimdiye kadar duyduğum en tehditkâr hırıltıyla kürkünü kabarttı, saldırmaya hazırlanır gibi gerildiğini hissedebiliyordum. Tam yaratığın üzerine atılacakken birbirine bastırdığım dudaklarımdan küçük bir ciyaklama kaçtı ve tünel gür bir sesle inledi. “Astra, hayır!”

Şekildeğiştiren ejderhanın komutu kulaklarımda çınlarken kâbus yaratık bile duraksadı. Kafasının yan kısmından düşen bir parça kürkle birlikte kafatasının gözalcı manzarası karşı-mızda belirdi.

Ne güzel, bu görüntü yıllarca kâbuslarıma musallat olacaktı. Karşımdaki yaratığa bir teşekkür borçluydum.

Astra, yaratığa dokunmadan geri çekildi ve o esnada beni de oyuktan dışarı itmeye koyuldu. Görünüşe göre sahibiyle pekâlâ iletişim kurabiliyordu. Ateş hattından çıkmamızla tünel ışıkla doldu ve Zahak’ın ayı zombiyi yakan ısı patlaması karşısında gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Astra'ya sımsıkı tutunurken yanağımda belli belirsiz bir dokunuş hissedince dudaklarımdan utanç verici bir ciyaklama daha döküldü. Gözlerimi ardına kadar açtım ve karşımda Zahak'ı buldum. "İyi misin?" diye sordu gür sesiyle. Yaşadığım şokun üzerine bir de bu kadar yakınımaya girmesiyle iyice dilim tutulmuştu. Elimden ona bön bön bakmaktan başka bir şey gelmiyordu.

"Morgan," dedi. "İyi olup olmadığını bilmem gerek, hayatım. Ejderham diken üstünde ve o canavarı öldürmek bizi bir nebze olsun yatıştırmadı."

Zahak ve ejderhası. Bir grup fae'in kellesini koparıp güzel bir çiçek buketi gibi kazıkların üzerine takan ikili. Her seferinde bir yerlerden fırlayıp beni kurtarıyordu. Bu o kadar bunalıcıydı ki duygularımda boğuluyordum. Bakışlarım yan tarafa, ayıdan geriye kalan yanık izine kaydı. Dudaklarımı yalayıp, "Neydi o?" diye sordum pürüzlü sesimle. "Çürüyen bir zombi ayıya benziyordu."

"Morgan..." Sesi hiç olmadığı kadar toktu. Sorusuna cevap verene kadar yakamı bırakmayacaktı.

"Bir şeyim yok. Bana el sürmedi."

Bakışları bir süre daha üzerimde gezindi ve gerginliğinin azalmasıyla gözlerindeki hayvani parıltı da solup gitti. Doğrulup etrafa bakındı. "O şey bir *cranbil*'di ama daha önce hiç hissetmediğim bir enerjiye maruz kalmış. Tıpkı onun gibi çürüyen başka yaratıklar da buldum. Bir hastalık hepsini kırıp geçiriyor gibi."

Astra'ya geri çekilmesini emrederkenki sertliği de bu yüzdendi demek. "Astra onu ısırsaydı enfeksiyon kapabilirdi," dedim. Kıl payı kurtulduğumuz tehlikeyi düşününce omurgamdan bir ürperti geçti. "Yaratıkların hepsi hastalık kaptıysa yiyecek bir şey bulma ihtimalimiz yok, değil mi?"

Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Üzgünüm. Tünelde gezinen bir şeyi sana yedirip seni hastalık riskiyle karşı karşıya

bırmamayı göze alamam. Yeryüzüne çıkmak için acele etmemiz gerekecek.”

Hiç düşünmeden elimi Zahak’ın koluna koydum, onu rahatlamak istiyordum. Bana yiyecek bir şey bulamadığı için öfkeli ve endişeli görünüyordu ama daha az önce kelimenin tam anlamıyla hayatımızı kurtarmıştı. Daha ne yapabilirdi ki?

Avucumun altında hissettiğim ısı ve güç patlamasıyla sarsıldım. Drager’a kendi isteğiyle ilk dokunduğumda da benzer bir şey hissetmişim ama o sırada doğurganlık ritüelinin enerjisiyle birbirimize kenetlenmiştik.

Bu kez ortada hiçbir ritüel olmamasına rağmen elimi Zahak’ın üzerinden çekemiyordum.

Bağıımız bu işte, la moyar. Yakında sen de anlayacaksın.

On dakika içinde üçüncü kez ciyakladım. Dördüncü kez olursa kendime bir tokat patlatmam gerekecekti. Ama... *resmen zihnime konuştu!* Daha neler? Her zamankinden daha tok, daha gür çıkan sesi her zerremde yankılandı ve bir ateş gibi içime yerleşti.

Beni duyabiliyor musun? Son derece garip gelse de ona cevap vermeye çalıştım.

Zihnimde gür bir kahkaha yankılandı. Zamanla alışacaksınız. Güvenliğin söz konusu olmadıkça kafana zorla girmeyeceğim.

Gözlerimi kısarak ona baktım. *İnsan aklım bunu almıyor. Hiç değilse kavga ettiğimizde seni dışarıda tutabiliyormuşum gibi yap.*

Gözlerindeki altın tonları karardı ve beni daha fazla zorlamadı. Enerjisinin bedenimden çekilmesiyle hissettiğim eksikliğe kapılmayı reddettim. Evet, hayatımda ilk kez kendimi yapayalnız hissetmiyordum ama o kadar uzun zamandır bağımsızlığım uğruna savaşıyordum ki tamamlanmış hissetmek için başka birine ihtiyacım olduğunu öylece kabullenemezdim.

Yapamazdım işte.

Elimi üzerinden çekip nefesimi düzene sokmaya çalışırken Zahak mağarayı incelemeye devam etti. “Artık hendekte olan biteni gördüğümüze göre...” dedi. Zombilerden bahsetmek kafamı dağıtmak için harika bir yoluydu. “Tünellerde daha fazla oyalanmasak iyi olur. Dinlenemediğinin farkındayım ama yürümeye devam edebilir misin?”

Vücudum sızlıyor, bacaklarım ağrıyordu ama bu kafayla uyumam mümkün değildi. Zahak’a dokunmak on enerji içeceğini fondiplemeye bedeldi. “Biraz daha dayanabilirim.”

Sözlerimi başıyla onaylarken ifadesi daha da sertleşti. “Daha fazla su içmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İçinde bir şey tespit etmedim ama bu hastalık her neyse topraklarımda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Karanlık, yapış yapış ve iğrenç bir şey. Bir insanı nasıl etkileyeceğini kestiremiyorum.”

“Susuzluğa uzun süre dayanamam,” diye hatırlattım. Bu konuda endişelenmemeye çalıştım. Susuzluktan ölecek gibi olursam bu riski göze alırdım. Zaten biraz içmiştim ve bir tuhafılık hissetmiyordum.

“Seni bir an önce buradan çıkaracağım,” dedi Zahak.

Bunu nasıl yapacaksın? gibi önemli soruları dillendirmeme fırsat vermeden uzun kolunu belime dolayıp beni kendine çekti ve koşmaya başladı. “Zahak!” diye bağırdım ama sesim hızına karışıp kayboldu.

Daha önce Drager’la da böyle bir yolculuk yapmış, midemdekileri içimde tutmak için gözlerimi kapamak zorunda kalmıştım. Etrafımız büyük ölçüde karanlık olsa da Zahak’la koşmak da pek farklı sayılmazdı.

Madem böyle yapacaktın neden yürüyüp yürüyemeyeceğimi sordun? diye çıkıştım farkında bile olmadan aramızdaki bağı kullanarak.

Cevabı boğuk bir kahkahadan ibaretti. Ne yalan söyleyeyim, bu sesi her duyuşumda biraz daha bağımlısı oluyordum. Ko-

nuştuğunda güçlü ve ağırbaşlıydı, oldukça da korkunçtu. Fakat bu kahkahası kulağa farklı geliyordu... sanki sadece bana özelmış gibi.

Zahak uzunca bir süre son sürat ilerlemeye devam ederken ben de bu fırsatı biraz kestirerek değerlendirdim. Bir noktada tekrar yürümeme izin vereceğinden emindim ve o an gelene kadar mümkün olduğunca enerji depolamalıyım. Açlık ve susuzluk beni yeterince yavaşlatacaktı, yanlarına bir de uykusuzluğu eklemek istemiyordum.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Zahak'ın adımları yavaşlayınca uykulu gözlerimi araladım. Yarıktan içeri süzülen ışık sayesinde Denille Adası'nın ne kadar altında olduğumuzu fark edince, "Vay canına," diye mırıldandım.

Zahak etrafına bakınarak, "Doğal yapısal değişimler burada gerçekleşiyor," dedi usulca. "Güneşin enerjisi sayesinde bitkiler buraya çekildi."

Beni yere bıraktığında kendimde ayakta duracak gücü bulmam birkaç saniyemi aldı. Görünüşe göre dev bir ejderhanın kollarında birkaç saat taşınmak bacaklarımı emekli etmeye yetmişti.

Yalpalamadan ayakta durmayı başardığımda Zahak'ın peşine takılıp etrafı incelemeye koyuldum. "Burada her şey normal görünüyor," diye homurdandı. "Topraklarıma ilk ayak bastığımda burada gelişip serpilen bir bitki ekosistemi vardı. Astra ve diğer birkaç kızıl sabre bu sayede hayatta kaldı."

"Neden hendeği kapattın peki? Onları kendi hâllerine bırakamaz mıydın?"

Bir süre cevap vermeyince hassas bir konuya değinip değinmediğimi merak ettim. Bazı gelenekler ve toprakların karmaşık geçmişi hakkındaki bilgisizliğim başımı defalarca kez belaya sokmuştu. En sonunda her zamankinden boğuk bir sesle, "Şimdi dönüp baktığımda," dedi, "onları kendi hâline bırakmam ge-

rektiğini görüyorum. Gelişimiz onları ezelden beri süregelen istikrarsızlıktan kurtarmıştı ve hepsi yeni bir başlangıç yapmaya hevesliydi. Temiz bir sayfa açabilmek için benden hendeği kapamamı istediler. Ama yukarıdaki dünya bekledikleri gibi çıkmadı sanırım. Artık tek başlarına, kâbus klanlarından bağımsız yaşıyorlar ve hayatları bazı yönlerden kolaylaşmış olsa da kayıplarının yasını tuttuklarını biliyorum.”

Astra içli içli mırılınca kendimi uzanıp başını hafifçe okşarken buldum. Sesindeki hüznün acı vericiydi.

“Bir gün eline bunu telafi etme şansı geçebilir,” dedim faydası olmayacağını bilsem de. “Daha iyi bir gelecek yaratmak için geçmişimizden ders almalıyız. Beşinizin de tanrı gibi görüldüğünün farkındayım ama bu sizin yanılmayacağınız anlamına gelmez. Sadece daha büyük hatalar yapabileceğinizi gösterir. Ama bunu... düzeltebilirsin.” Değil mi?

Beni dikkatle izlese de sormadığı fikirlerimi takdir edip etmediğine dair herhangi bir işaret vermedi. Neyse ki Astra bakışmamızın daha da tuhaflaşmasına izin vermeden daha önce hiç duymadığım bir ses çıkardı. Vücudundan derin bir güm-bürtü yükseldi, gözleri kıpkırmızı bir parıltı hâlini aldı.

“Bir şeyi yok, değil mi?” diye sordum. İçim yine huzursuzlukla dolmuştu. Etrafta zombi kâbus yaratıklarının gezindiğini biliyorduk ve o ayıdan başkalarıyla da karşılaşacağımızdan emindim. Yine saldırıya uğramak üzere miydik?

“Yeni bir enerji hissetti,” dedi Zahak, Astra’ya doğru eğilerek. “Ne oldu, kızım? Ne hissediyorsun?”

Kâbus yaratıklarının bu dünyayla Zahak’tan daha uyumlu olduğu ortadaydı ve o da Astra’nın içgüdülerine güveniyordu. Sabre tuhaf hırıltısını kesmeden ilerlemeye başladı. Dışleri henüz ortaya çıkmamış olsa da avlanma moduna geçmişti.

Astra’nın peşine takıldık ve Zahak beni yakınına çektiğinde aramızdaki o tenimi karıncalandıran enerjiyi görmezden gel-

meye çalıştım. Zihnime konuşmasa da birlikte zaman geçirdikçe aramızdaki bağ güçleniyordu.

Neyse ki önümüzde uzanan yolda ilerlemeye devam eden Astra gibi dikkatimi dağıtacak devasa bir etmen vardı. Bu kırsımdaki kayalık zeminde ne olduklarını çıkaramadığım küçük çalılar filizleniyor, yanımızdaki duvarın su sızan çatlaklarından daha büyük dallar çıkıyordu.

Sabre'in hırıltıları giderek şiddetlendi ve nihayet duraksayıp yana çekildiğinde dikkatini çeken canavarı fark ettim. Astra'dan birkaç metre daha büyüktü ve yan dönmüş, hiç kıpırdamadan yatıyordu.

"Ah, olamaz," dedim, gözlerimin yandığını hissedebiliyordum. "Ne olmuş?"

Siyah kürkü ve kadim güzelliğiyle tıpkı Astra gibi bir kızıl sabre'di ama yer yer dökülmüş kürkü ve parçalanmış etine bakılırsa ölmüş, geriye yalnızca çürüyen leşi kalmıştı. Burnum kötü bir koku almıyordu ama cansız bedeni Astra'nın gelişmiş duyularından kaçamamıştı.

Astra ölmüş yaratığı uzun uzun incelerken Zahak'la sessizce yanında bekledik. Sabre başını geriye eğip kederli bir çığlık attı. Kulaklarımı dolduran hazin feryadı kalbimi sızlattı. Yanaklarıma süzülen gözyaşlarını durdurmaya bile çalışmadım. Astra sadece bir kızıl sabre'i değil, türünün son örneğini kaybetmenin yasını tutuyordu.

Zahak elini yaratığın sırtına koyarak, "Üzgünüm, eski dostum," dedi boğuk sesiyle. "Bunu kimin yaptığını bulup onu elimle öldüreceğim."

Astra'nın feryadı dişlerinin ortaya çıkmasıyla daha az kederli bir hâl aldı. O da bunu yapanları öldürmek istiyordu ve düğümlenen boğazımla onu izlerken intikam arzusuna hak vermemek elde değildi. Bu yaratıklar bunu hak etmemişti. Kendi işlerine bakıp hendekte, kendi dünyalarında yaşıyorlardı ve...

Öfke dolu düşüncelerim küçük bir iniltiyle bölündü. Ses o kadar alçaktı ki hışımla tehditler savuran Astra'yla Zahak hiçbir şey duymamış gibiydi. Aklımı kaçırıp hayali sesler duyduğumdan endişelenerek öne doğru bir adım attım.

“Morgan, ne yapıyorsun?” Zahak ölü yaratığa yaklaştığını hemen fark etmişti ve tüm bunların çılgın hayal gücümün bir ürünü olduğundan hemen hemen emin olmama rağmen elimi kaldırıp ondan bana müsaade etmesini istedim.

Zahak beni şaşırtarak isteğime saygı duydu ve sabre'in cansız bedeninin arkasına doğru yöneldiğimde belli belirsiz bir inilti daha duyuldu. Bu kez şekildeğiştiren ejderha da sesi duymuştu, bütün dikkatini ölü yaratığa çevirirken vücudu kaskatı kesildi.

Kuyruğunu ayağımla kaldırdım, sesin oradan geldiğinden emindim.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Halüsinasyon görüp görmediğimi düşünerek gözlerimi şimdye kadar gördüğüm en mükemmel yaratığa diktim. Annesinin vücudunun altında yavru bir kızıl sabre yatıyordu. Görünüşe göre anne sabre ölmeden önce yavrusunu hepsini katleden şeyden korumayı başarmıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?